

várok egy darabig és nézelődöm, látom a Földközi-ten-
ger partjait is, az iszapbirodalmat. Legvégül pedig
finn tavakat látok, kéket az égen, a felhők között, alatt.
Zöldet vöröset szürkét feketét: az ablaküveg mögött
most bukik alá a lemenő nap.

JÁVORSZKY BÉLA fordítása

PERTTI NIEMINEN

Arc nélkül

Sok fiút ismerek, ki másról se tud beszélni, mindig csak
ugyanarról; nem csoda, hogy kínossá válik olykor a beszélgetés.
Legutóbb, hogy összefutottunk, így szóltam hozzájuk: fiúk, ne

csak

malacságokról beszéljünk, hanem valami másról,
és akkor elkezdtünk a nőkről fecsegni.

Sorra elmondták: egyikük az ilyet, a másik az olyat szereti,
a harmadik a soványakat és nagymellűeket, én pedig elmondtam,
hogy én minden szép és érett nőért bolondulok:

csak legyen fehér a nyaka s a melle, mézszínű a lába,

a combja

kemény, kivéve a combtő belső felületét, ott viszont bársonyosan

puha és nem

nagyon vékony; Velázquez kiszabta vénuszi vállak és hát,
hasa akár Dürer Évájáé, ölet lehessen megfogni;
csak arcáról hallgattam, hiszen szép arc
van milliónyi.

Hazaindultak a fiúk, én pedig elmentem kedvesemhez. Ő
rámpirított, mondván, ó te ostoba, miért
titkoltad előlük arcodat, most majd minden nőt levetkőztetnek,
mielőtt rámtalálnak.

Beszéljenek...

Hölgyeim és uraim, fecsejjenek csak a gyerekekről, egyikük már
a gyermek évszázadát is emlegette, megint más abortuszt és
ingyenes
óvszereket. Minél többet fecsegünk a gyerekről, annál hamarabb
sápad statisztikai fogalommá. Már most is ködösen,
hústalanul, csonttalanul, vértelenül lebeg; nemsokára pedig
csak szó,
puszta szó lesz és gondolat se lesz már.

Hölgyeim és uraim, beszéljünk egyúttal a szeretetről és a
békéről is,
úgy hallottam, ezekről éppúgy szeretnek fecsegni, akár a
gyerekekről. Azt is mondják, a beszéd megold mindent. Beszél-
jenek hát, beszéljék lágy örömmé a félelmeket, a lakótelepi
kaszárnyákba beszéljenek
gyerekszobákat, szeretni való szülőkké beszéljék a tülekedést,
a hadseregeket beszéljék tőkehússá, dühös öklöket
szelídítsenek gyerekfejet simogatni; beszéljék végre a közönyt
gyöngédséggé s esti mesévé beszéljék haragjukat.

Beszéljenek, mindegy hogy miről, a beszéd fontos dolog.

Hölgyeim és uraim, tudják-e önök, hogy a szó
a szó a szó kevesebbet ér mint a mindennapi rágógumi
a pulpitus alján? De ki mondaná el ezt, ki
mondaná el ezt önöknek, tisztelt hölgyeim és uraim?

JÁVORSZKY BÉLA fordításai

MIRKKA REKOLA

Emlékezet

Te nem emlékszel, kétéves voltál akkor,
mikor megegyeztünk, minden madarat elhívsz
a nyaralónkba,
te nem emlékszel, ugráltál örömdben,
hat éve már,
s most valóban eljöttek,
mind bejöttek a havas udvarra, rátelepedtek a madáretetőre,
a süvöltők, a zöldikék, a kék- és színcinegék,
a zöld küllő is és a varjak és a bagoly,
te nem emlékszel,
én emlékszem, én vagyok az emlékezeted.

Évszakok

Egyazon asztalnál ülnek
mind az évszakok,
körüliük az asztalt, és megint,
már megint civódnak, hogyan osszák szét az örökséget,
mely réges-rég szétosztva.